

Wśród Nas

TYGODNIK PARAFII

pw. PRZEMIENIENIA PAŃSKIEGO W POLANIE
ROK XIX 2011 NR 44 (644)

30 października 2011 r.
XXXI NIEDZIELA ZWYKŁA
rok A

Uroczystość poświęcenia kościoła własnego

Ostatnia niedziela października jest przeznaczona na obchód rocznicy poświęcenia kościoła własnego, czyli parafialnej świątyni, w której „gromadzi się wspólnota chrześcijańska, aby słuchać słowa Bożego, zanosić modlitwy błagalne, wielbić Boga, a przede wszystkim sprawować sakramenty i gdzie przechowuje się Najświętszy Sakrament Eucharystii” (Dekret Świętej Kongregacji Sakramentów i Kultu Bożego z 29 maja 1977 r.).

Poświęcenie kościoła i ołtarza zalicza się do najbardziej uroczystych aktów liturgicznych, a obchód rocznicy tego wydarzenia jest podniesiony do rangi uroczystości.

Gdy dom, w którym się gromadzimy w każdą niedzielę, był jeszcze na etapie projektu, miał już wytyczony cel i zadanie: miał być miejscem spotkania człowieka z Bogiem i służyć jednoczeniu się ludzi z ich Stwórcą i Ojcem. Do chwili poświęcenia był jedynie zwykłym budynkiem. Po poświęceniu stał się „domem Bożym i bramą niebios (...) arką przymierza i mieszkaniem Boga z ludźmi” (por. Rdz 28,17-19).

Dzień poświęcenia kościoła jest do pewnego stopnia porównywalny z chrztem człowieka. Człowiek staje się świątynią Boga przez chrzest; budynek – przez poświęcenie i namaszczenie. Gdy dziecko przychodzi na świat, jest nowym istnieniem ludzkim, nowym człowiekiem. Od chwili chrztu – staje się dzieckiem Boga i miejscem Jego zamieszkania na ziemi, Jego świątynią.

Dzisiaj dziękujemy Bogu, że pozwolił wzniesić, z Jego darów, kościół parafialny – tę „arkę przymierza”, stały symbol Jego zbawczej obecności wśród nas. Spoglądamy z dumą i radością na tę świątynię także dlatego, że jest ona znakiem wszystkich wierzących

i każdego z osobna. Słowem „Kościół” określamy bowiem wszystkich wierzących w Chrystusa i przez chrzest oddanych Mu na własność. Tym samym słowem nazywamy także poświęcony i namaszczonego budynek – miejsce, w którym dostępujemy Bożego miłosierdzia i otrzymujemy pokarm na życie wieczne.

Świątynia, choć składa się z wielu elementów i z rozmaitego materiału, stanowi trwałą i harmonijną całość. Jest więc nie tylko symbolem jedności, ale rzeczywistą jednością wielu elementów. Gromadzący się w niej mają okazję przypomnieć sobie prośbę Pana Jezusa z Ostatniej Wieczerzy: „Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili jedno w nas” (J 17, 21). Chrześcijanie stają się prawdziwym Kościołem Jezusa Chrystusa i żywą świątynią Boga na ziemi, gdy trwają w jedności.

Podstawą jedności jest wiara i miłość. Mówią o niej modlitwy mszalne wypowiedziane w dzisiejszą uroczystość. Są one echem modlitwy poświęcenia, którą odmawia biskup, oddając budowlę Bogu na chwałę, a ludziom dla zbawienia: „Niech tutaj ubodzy znajdują miłosierdzie, uciśnieni prawdziwą wolność, a wszyscy ludzie niech przyoblekają się w godność Twoich dzieci, aż osiągną szczęśliwie radość życia wiecznego w niebieskim Jeruzalem”.

Wdzięczni za dar parafialnego kościoła możemy śpiewać: „Nie rzucim, Chryste, świątyń Twych, nie damy pogrześć wiary. (...) Bronić będziemy Twoich dróg. Tak nam dopomóż Bóg”.

Andrzej Ogniewski

„Złóż nadzieję w Panu, teraz i na wieki.” (Ps 131, 3)

Akcja „Sprzątanie świata”

22 października obchodziliśmy dzień sprzątania naszej miejscowości, w ramach akcji „Sprzątanie świata”.

Sprzątanie świata (ang. Clean Up the World), to międzynarodowa kampania, która ma miejsce na całym świecie w trzeci weekend września. Polega na zbiorowym sprzątaniu śmieci, które zalegają poza miejscami przeznaczonymi do ich składowania. Ma na celu zwiększenie świadomości ekologicznej społeczeństw. Początki tej akcji wywodzą się z Australii. Po raz pierwszy odbyła się w 1989, kiedy 40 tysięcy mieszkańców Sydney uczestniczyło w akcji sprzątania terenów portu. W Polsce akcja odbywa się co roku, począwszy od 1994. W akcji uczestniczy młodzież szkolna, harcerze, członkowie organizacji ekologicznych a także ochotnicy.

Nie inaczej było w naszej szkole, gdy wyposażeni w foliowe worki oraz rękawice ochronne wszyscy uczniowie wraz nauczycielami wyruszyli porządkować

przydrożne tereny. A było co zbierać, gdyż większość worków była niemal zapełniona.

Nastawienie uczniów do samej akcji było godne pochwały, gdyż brali oni czynny w niej udział, co jest wielce pocieszające, jako że poprzez aktywne uczestnictwo w sprzątaniu świata można nabyć pozytywne nawyki, które przejawiają się w trosce o nasze środowisko.

Radosław Paślawski

V Konkurs Recytatorski Poezji Jana Pawła II i o Janie Pawle II w Czarnej

21 października 2011 odbył się V Konkurs Recytatorski Poezji Jana Pawła II i o Janie Pawle II w Czarnej. Jak co roku udział wzięli nasi uczniowie: Klaudia Krakowska, Milena Froń, Zosia Myślińska, Natalia Caban, Irena Zięba, Marta Stępniewska, Agnieszka Myślińska i Miłosz Smoleński. To była połowa zgłoszonych uczestników. Niestety panująca ospa i grypa przerzedziły nasze szeregi.

Konkurs odbył się w trzech kategoriach:

- klasy I-III
- klasy IV-VI
- gimnazjum

Udział wzięli uczniowie ze szkół w Lutowiskach, Zatwarnicy, Czarnej i Ustrzyk Dolnych - więc konkurencja była spora. Tym razem wróciliśmy bez nagród, ale uśmiechnięci i zmotywowani do dalszej pracy. Przyszły rok będzie nasz!

Dominika Podstawka

Magnificat

Uwielbiam, duszo moja, chwałę Pana Twego,
Ojca Wielkiej Poezji - tak bardzo dobrego.

On młodość moją rytmem cudnym obwarował,
On pieśń mą na dębowym kowadle ukował.

Rozebrzmij, duszo moja, chwałę Pana twego,
Sprawcy Wiedzy anielskiej - Sprawcy łaskawego.

Oto spełniam po brzegi winogrodu kielich
Przy uczcie Twej niebiańskiej - rozmodlony sługa -
Wdzięcznością, żeś mi młodość dziwnie rozanielił,
Żeś z lipowego pniaka kształt jędrny wystrugał.

Tyś jest najcudowniejszy, wszechmogący Świątkarz -
- pełno jest brzoź na drodze mojej, pełno dębów -
Otom jest niwa wieśnia, podświetlona grządka,
Otom jest młodociana grań tatrzańskich zrębów.

Błogosławię Twój posiew Wschodem i Zachodem -
Obsiewaj, Gospodarzu, niwę Twą sownicę,
Łanem niech będzie żytnim, smreczynowym grodem
Młodość rozkolebana tęsknotą i życiem.

Jan Paweł II

ks. Henryk Zieliński

ZWOLNIJMY

Sposób obchodzenia uroczystości Wszystkich Świętych zmienił się w Polsce wraz ze zmianami cywilizacyjnymi ubiegłych lat. Niektóre ze zjawisk istniały w naszej kulturze prawie od zawsze, ale w ostatnim czasie uległy gwałtownemu nasileniu. Chodzi głównie o wzrost skali migracji, ułatwienia w komunikacji, bogacenie się społeczeństwa, przywiązywanie coraz większej uwagi do tego, co powierzchowne, otępienie wrażliwości na sprawy nadprzyrodzone oraz rozpad więzi rodzinnych i międzyosobowych. Wszystko to najsilniej ujawnia się podczas największych świąt, gdy trudno nam się odnaleźć między tym, z czego wyrastamy, a codziennością, którą zazwyczaj żyjemy.

Wzrost migracji, zwłaszcza zarobkowej, sprawił, że dzisiaj większość młodych ludzi ma rodzinne korzenie poza miejscem swojego „tygodniowego” zamieszkania. W wielkich miastach, dokąd przybyli za chlebem, nie czują się zadomowieni, nie tutaj mają groby swoich bliskich, nie tu ich trzymają młodzieńcze przyjaźnie i wspomnienia z dzieciństwa. Co więcej, częściej niż kiedykolwiek, strony rodzinne, z których pochodzą młodzi małżonkowie, są odległe od siebie o setki kilometrów. A 1 listopada każdy chciałby stanąć wśród swoich nad grobami najbliższych. Stąd długie i w tym czasie wyjątkowo męczące wyjazdy, by zaliczyć wszystkie rodzinne cmentarze, stąd zapalanie w biegu zniczy, składanie kwiatów bez zatrzymania się choćby na dziesiątkę Różańca, nierzadko bez spotkania z innymi członkami rodziny, a nawet bez udziału w obowiązującej tego dnia Mszy Świętej. I dalej, aby wykonać trudną przy krótkim dniu „cmentarną normę”.

Powoduje to niepotrzebne frustracje, bo korki na drogach, bo dzieci zapatrzyły się i zagubiły między grobami, bo żona za długo wybiera chryzantemy. Sprzyja powierzchowności, bo nie ma czasu nie tylko na modlitwę, ale nawet na zwyczajne rodzinne wspomnienie tych, którzy od nas odeszli i czerpanie z tego mądrości dla siebie. Są tylko zewnętrzne atrybuty obecności i pamięci, stopy więdących kwiatów i kopających zniczy. Ale na to nas akurat stać – i czasem już tylko na to. Od kiedy samochód stał się tak powszechny jak lodówka czy pralka, trudno powiedzieć innym i sobie, że gdzieś nie dojadę, nie zdążę albo że zaliczanie kolejnych cmentarzy traci

jakikolwiek sens. Boimy się, że ktoś nas źle zrozumie, że sprawimy ból żywym. Nie chcemy również tego dnia sprawić „zawodu” zmarłym. W gruncie rzeczy zaś ciągłym aktywizmem, bez którego już nie potrafimy żyć, uciekamy od refleksji nad sensem naszego życia i nad treściami wiary. A zatrzymanie się w jesiennej scenerii nad grobami tych, których nadal kochamy, może otworzyć nasze serca na te prawdy, przed którymi ze wszystkich sił próbujemy na co dzień uciekać.

Warto, a nawet trzeba w nadchodzących dniach pójść na cmentarz. Nie tylko 1 listopada, ale i każdego następnego dnia, przez cały tydzień. Kościół zachęca nas do tego specjalnymi odpustami. Ale trzeba się bronić przed spłynieniem chrześcijańskiego sensu uroczystości Wszystkich Świętych. Wystarczy być na jednym cmentarzu, by swoją modlitwą objąć wszystkich zmarłych drogich naszemu sercu. Zamiast gnać z jednego cmentarza na drugi, warto tego dnia znaleźć również trochę czasu na modlitwę i na serdeczne spotkanie z żyjącymi jeszcze członkami rodziny. Do tych zaś, którzy mieszkają dalej, zadzwonić, z gorącą prośbą, by w naszym imieniu zapalili świeczkę. Niech to będą dni, w które chrześcijańskie rodziny przeżywają doświadczenie wspólnoty przekraczającej bramy śmierci. A na to potrzeba czasu, spokoju i wiary.

Odpust zupełny

Od południa Dnia Wszystkich Świętych i przez cały Dzie Zadzuszny w kościołach i kaplicach publicznych można uzyskać odpust zupełny, ale tylko jeden raz.

Warunki zyskania odpustu są następujące:

- 1) pobożne nawiedzenie kościoła lub kaplicy,
- 2) odmówienie "Ojcze nasz" i "Wierze w Boga",
- 3) dowolna modlitwa w intencji Ojca św.,
- 4) Spowiedz i Komunia święta.

W dniach 1 - 8 listopada można także pozyskać odpust zupełny za nawiedzenie cmentarza pod wyżej wymienionymi warunkami. W pozostałe dni roku za nawiedzenie cmentarza pozyskuje się odpust cząstkowy.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE XXXI NIEDZIELA ZWYKŁA

1. Dzisiaj w kościołach (poza katedrami), które zostały konsekrowane, obchodzona jest uroczystość poświęcenia kościoła. Każda świątynia obchodzi w ciągu roku szczególnie uroczyste dwa dni: dzień swojego patrona i dzień swojej konsekracji. Dzień patrona to jakby dzień imienin kościoła. Tego dnia obchodzony jest zazwyczaj odpust parafialny. Natomiast dzień poświęcenia kościoła jest dniem jego oddania na wyłączną własność Panu Bogu, aby był miejscem modlitwy dla parafialnej wspólnoty i miejscem sprawowania kultu.
2. We wtorek, 1 listopada, przypada uroczystość Wszystkich Świętych. Pamiętajmy, że w tym dniu mamy obowiązek uczestniczenia we Mszy Świętej. W naszym kościele będą one odprawione według niedzielного porządku. W tę uroczystość uwielbiamy Boga wszystkich czasów w Jego świętych – w ludziach, którzy przeszli przez życie wierni Bogu i Jego przykazaniom. Dla nas są oni drogowskazami na drodze do wieczności, na radosne spotkanie z Ojcem w Niebie. Procesja na cmentarz po Mszy św. o godz. 11.00
3. W tych dniach listopadowych w sposób szczególny pamiętamy też o naszych zmarłych. Niech pamięć ta będzie wyrazem nie tylko naszej kultury, ale i wiary w łączność z tymi, którzy przed nami odeszli do wieczności. Z wdzięczności za trud ich codziennego życia i poświęcenie dla nas, za wszelkie dobro kiedyś od nich otrzymane, zanieśmy im dar modlitwy, a zwłaszcza dar Ofiary Mszy Świętej. Dopiero wtedy zanesione kwiaty i zapalone na grobie znicze staną się wyrazem czegoś, co jest cenne w oczach Boga. W obliczu śmierci i tajemnicy życia wiecznego nie wolno nam posługiwać się pustymi słowami i gestami.
4. W środę, 2 listopada, we wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych, czyli w tak zwany Dzień Zaduszny, w naszym kościele zostaną odprawione trzy Msze Święte w godz. 16.00. Nie zapominajmy też, że przez osiem pierwszych dni listopada duszom w czyśćcu możemy ofiarować wielki dar – odpust zupełny za pobożne nawiedzenie cmentarza i zmówienie modlitwy w ich intencji oraz spełnienie pozostałych zwykłych warunków, to znaczy: stan łaski uświęcającej, brak przywiązania do jakiegokolwiek grzechu, przyjęcie Komunii Świętej, odmówienie modlitwy w intencjach wyznaczonych przez Ojca Świętego.
5. W tym tygodniu przypada pierwszy czwartek, pierwszy piątek i pierwsza sobota miesiąca. W naszych modlitwach będziemy dziękować za dar Eucharystii oraz prosić o liczne i święte powołania kapłańskie. Będziemy przepraszać Boże Serce za wszelki brak miłości, za lekceważenie daru Bożego Miłosierdzia. A w sobotę powierzmy naszą wspólnotę parafian tych żyjących, ale również tych, którzy odeszli już do Domu Pana, Tej, która jest naszą Królową, Matką litości, Pośredniczką...
6. Za sprzątnięcie kościoła składamy serdeczne *Bóg zapłać* Paniom: Krowiak Zofii i Caban Annie. Na przyszły tydzień zapraszamy Panie: Korzyk Barbarę i Borzęcką Dorotę.

W najbliższym tygodniu imieniny obchodzą
Sylvia Faran, Hubert Faran, Hubert Caban, Dominik Maruszczak.
Solenizantów zapraszamy na Mszę św. w piątek o godz. 16:00

Gazetkę redaguje zespół: ks. Stanisław Gołyźniak, Karolina i Witold Smoleńscy

Oprawa graficzna: Bernadetta Szkarłat